

[Bjørn Elmquist]

de justitsministre. Så sent som den 16. marts 1983 – samme dag som højesteretsdommen var faldet, eller var det dagen efter? – havde jeg anledning til at spørge justitsministeren om, hvad han havde af planer på dette område.

Nu har vi set ministerens to konkrete lovforslag. Det ene, der vedrører uskadelliggørelsesarresten, den ny udformning af retsplejelovens § 762, stk. 2, kan vi give vor fulde tilslutning. Jeg vil godt i denne sammenhæng spørge justitsministeren, om det ikke vil være sådan, at efter denne ny udformning af stk. 2 ville den konkrete sag, som højesteret pådømte den 16. marts 1983, have fået et andet udfald. Da drejede det sig jo om en BZer, som kastede mursten mod politiet. Ville man ikke efter den ny udformning af § 762, stk. 2, kunne varetægtsfængsle også i den slags sager? Man taler jo nu om de tilfælde, hvor aktionen er led i et større opløb eller almindelig uro. Derfor er det min umiddelbare fortolkning, at en sådan BZ-sag med murstenskastning falder ind under denne bestemmelse. Men jeg vil godt have ministerens vurdering af, om jeg har gisnet rigtigt.

Så kommer vi til spørgsmålet om den udvidede adgang til retshåndhævelsesarrest. Hvis ministeren svarer bekræftende på mit spørgsmål fra før, kan man jo sige, at en del af den ydre anledning, den direkte anledning, vi har fra højesteretsdommen, bortfalder – en del af den i hvert fald – men på den anden side vil vi godt erklære os enige i det behov, som ministeren også på dette område mener der findes for en skærpelse.

På den anden side er der nogle principielle overvejelser og nogle principielle betænkeligheder, der kommer til udtryk i det meget store flertal, som har udtalt sig i strafferetsplejeudvalgets betænkning, og de er ikke så enkle endda at feje til side. Nu hører jeg og mit parti til dem, der har tillid til det danske retsvæsen, til det danske retssystem, til politiet og anklagemyndigheden, men hvis vi fandt denne bestemmelse i andre lande, så er det ikke sikkert, at vi umiddelbart kunne have tillid til, at der var de tilstrækkelige stopklodser sat ind i loven med den konkrete udformning, som er kommet fra flertallet i strafferetsplejeudvalget. Det, vi gerne vil bede om at sikre, er, at vi i den kommende retsudvalgsbehandling, at vi i den kommende offentlige debat og i vores spørgsmål til ju-

stitsministeren og måske ved, at vi giver strafferetsplejeudvalget mulighed for at se på sit forslag én gang til, kan finde ud af, om der er nogle konkrete stopklodser, der kan sættes ind i denne foreslåede § 762, stk. 3, punkt 2.

Ebba Strange (SF):

Så er det mig, der skal dryppe malurt i alle disse frydebægre, der er blevet skålet med her af de seneste ordførere. Ganske vist havde den socialdemokratiske ordfører en skarp kritik af udvidelsen i varetægtsfængslingsmulighederne, men ellers har det jo stort set været ros, justitsministeren har fået for de ændringer til retsplejeloven, der her er foreslået.

Jeg vil godt sige, at fra SFs side afviser vi hele lovforslaget. Vi synes, det helt generelt er en svækkelse af retssikkerheden, af den enkelte borgers retssikkerhed, vi bliver udsat for med disse forslag. Jeg vil gerne benytte lejligheden – og jeg takker for, at vi har fået udvidet taletid – til at gå dem igennem punkt for punkt og påpege, hvor jeg mener at vi får en forøget retsusikkerhed for den enkelte borger.

Det første punkt er forslaget om at flytte påtalekompetencen fra statsadvokaturen til politimestrene. For det første synes jeg, at det baggrundsmateriale, vi i Folketinget er i besiddelse af for at kunne vurdere det forslag, ikke er særlig grundigt. Nu må jeg altså også melde mig blandt de ordførere, der ikke har nået at få læst høringssvarene, som er kommet her i løbet af dagen i dag. Det kan være, der ligger noget materiale dér. Derfor vil min kritik i nogen grad bestå af spørgsmål til justitsministeren.

Hvis jeg kigger igennem, hvad det er for sager, der skal have overflyttet påtalekompetence fra statsadvokatur til politimestre, er det – jeg remser dem op, jeg skal nok gøre det hurtigt, men det er, for at tinget og offentligheden kan få at vide, hvor mange det drejer sig om – dokumentfalsk, blufærdighedskrænkelser, vold, tyveri, ulovlig omgang med hittegods, underslæb, bedrageri, mandatsvig, hæleri, røveri uden skærpelse omstændigheder. Det er meget. Hvis jeg skulle foretage en omtrentlig vurdering, ville jeg tro, det er omkring 80 pct. af alle de sager, vi overhovedet har at gøre med i strafferetsple-